

ISSN:2791-9609

"Somuncu Baba Bahçesinin Taze Çiçeği"

somuncubaba
İLİM KÜLTÜR VE EĞİTİM DERGİSİ

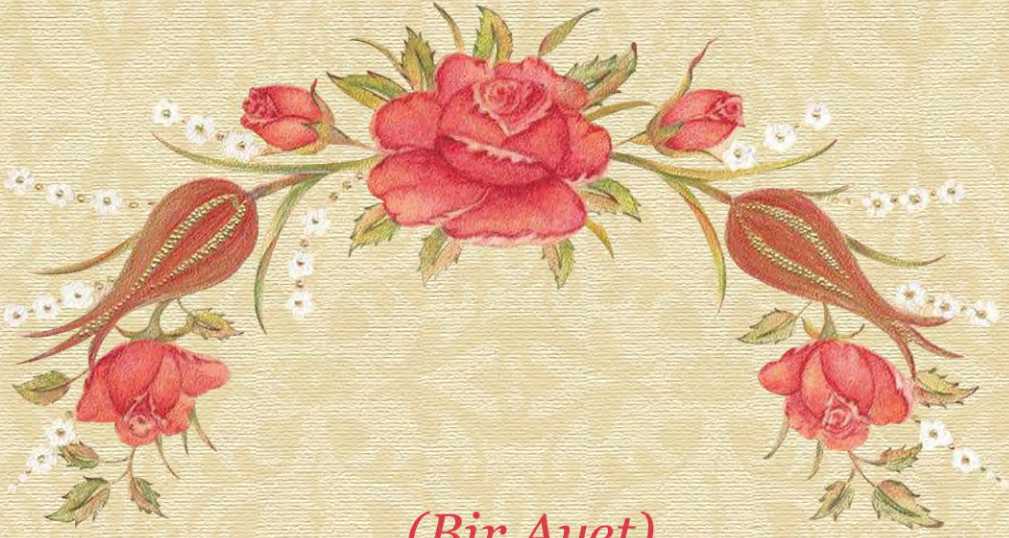

Çocuk

Somuncu Baba Dergisi'nin Ekidir.

MAYIS 2024 / Yıl: 30 - Sayı: 283

(Bir Ayet)

“Biliniz ki Allah iman edenleri korur. Şu da muhakkak ki Allah hiçbir haini, hiçbir nankörü sevmez.” (22/Hac, 38)

(Bir Hadis)

“Kim iyi bir çığır açarsa, bununla amel edenlerin ecri kadar ecri bu çığır açan da alır. Kötü bir çığır açan da, bununla amel edenlerin günahı kadar günahı yüklenir.” (Müslim, İlim, 15)

Editör'den Merhaba

Çocuklara İstanbul'u Anlatmak

İstanbul, dünyanın en eski ve en önemli şehirlerinden biridir. Binlerce yıllık bir geçmişe sahip olan bu şehir, pek çok medeniyete ev sahipliği yapmıştır. İstanbul'un tarihine baktığımızda, farklı kültürlerin bir araya gelerek bu eşsiz şehri oluşturduğunu görüyoruz.

İstanbul'un en önemli tarihi yapılarından biri Ayasofya Camii Şerifi'dir. Uzun yıllar dünyanın en büyük kubbesine sahip kilisesi olarak hizmet vermiştir. İstanbul'un fethi ile Osmanlı Devleti Dönemi'nde camiye çevrilen Ayasofya, günümüzde ziyaret ve ibadet edilen önemli mekânlardandır.

Bir diğer önemli tarihi yapı ise Topkapı Sarayı'dır. Osmanlı İmparatorluğu'nun 400 yıl boyunca hüküm sürdüğü bu saray, sultanların yaşadığı ve devlet işlerini yönettiği merkezdi. Saray, muhteşem bahçeleri, sarayın içinde bulunan müzeleri ve eşsiz manzarası ile ziyaretçilerini büyüler.

İstanbul'un kültürel değerleri de oldukça zengindir. Şehirde farklı dinlere mensup insanlar bir arada yaşar ve birbirlerinin kültürlerini paylaşır. Örneğin, Sultanahmet Camii ve Süleymaniye Camii gibi camiler İslâm'ın önemli ibadet merkezleridir. İstanbul'un tarihi ve kültürel değerleri, çocuklara farklı medeniyetlerin bir araya gelerek nasıl bir şehir oluşturduğunu gösterir. Bu değerler, çocukların dünya tarihini ve kültürleri anlamalarına yardımcı olur ve onları farklılıklara saygı duymaya teşvik eder. İşte çocuklarınızla İstanbul'u keşfederken ziyaret edebileceğiniz yerlerin kısa özetleri:

Tarihi Yarınada: Burası İstanbul'un merkezi. Topkapı Sarayı, Ayasofya, Sultanahmet Camii gibi tarihi yerler burada bulunuyor.

AKM Çocuk Sanat Merkezi: Burası çocuklar için özel tasarlanmış bir sanat merkezi. Bale, resim, müzik gibi atölyeleri var.

İstanbul Oyuncak Müzesi: Sunay Akın'ın antikacılardan aldığı oyuncaklarla dolu eğlenceli bir müze. Ailece keyifli vakit geçirebilirsiniz.

Sakıp Sabancı Müzesi: Atlı Köşk'te bulunan müzede çocuklar için özel atölye programları düzenleniyor.

Pera Müzesi: Sanatseverler için harika bir yer. Çocuklar için resim ve tasarım atölyeleri var.

İstanbul Modern: Türkiye'nin ilk modern sanat müzesi. Çocuklar için düzenlenen atölye çalışmaları ile dolu.

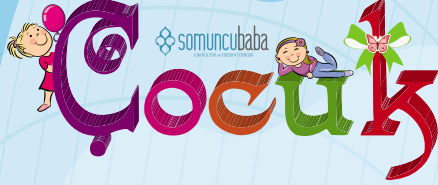
Miniatürk: İstanbul'daki önemli yapıların maketlerini görebileceğiniz eğlenceli bir yer.

Panorama 1453 Tarih Müzesi: İstanbul'un fethini yeniden yaşatan panoramik bir müze deneyimi sunuyor.

İstanbul Akvaryum: 17 bin deniz canlısını barındıran, görsel ve işitsel bir deneyim sunan büyük bir akvaryum.

ISSN: 2791-9609

Somuncu Baba Çocuk Dergisi
MAYIS 2024 Yılı: 30 Sayı: 283

Somuncu Baba Dergisi'nin Ücretsiz Ekidir.

İmtiyaz Sahibi ve
Genel Yayın Yönetmeni
Dr. Kemal DEMİR

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
M. Hulüsi ERDEMİR

Yayın Editörleri
M. Nazmi DEĞİRMENCİ
Hulusi KESKİNTEPE

Yayın Kurulu
Prof. Dr. Nihat ÖZTOPRAK / Prof. Dr. Ali YILMAZ
Prof. Dr. Sebahat DENİZ / Prof. Dr. Bilal KEMİKLİ
Prof. Dr. Abdullah KAHRAMAN
Prof. Dr. Ali AKPINAR

Grafik Tasarım
Es- Seyyid Osman Hulüsi Efendi Vakfı

Dergimizi, Web Sayfamız ve Mobil
Uygulamalarımız Üzerinden Okuyabilirsiniz:

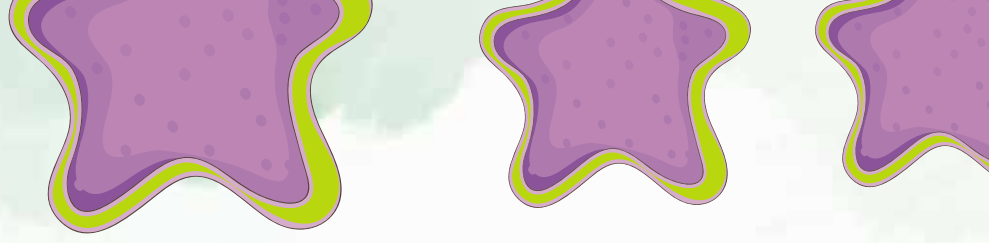

Basım-Yayım
Çamlıca Basın Yayın Eğitim Sağlık
Turizm İnşaat San. ve Ticaret A. Ş
Zaviye Mah. Hacı Hulüsi Efendi Cad.
No: 89 (44700) Darende / MALATYA
Tel:(422) 615 15 00 Faks:(422) 615 28 79
www.somuncubaba.net
cocuk@somuncubaba.net

İçindekiler

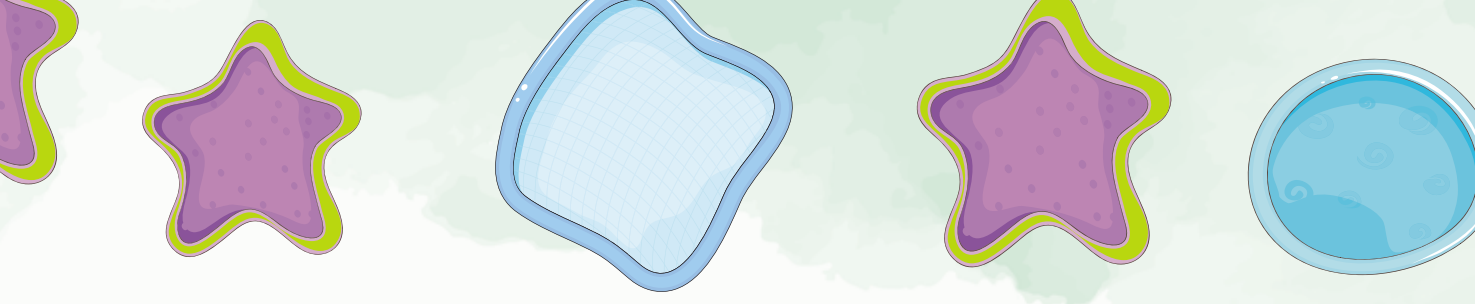
Kırık Kolla Gelen Dostluk.....	4
Sırrı ER	
Gülsün İstanbul	6
Emine Yılmaz DERECİ	
Hayvanları Tanıyalım / Ördekler	8
Hamidullah HALICI	
Fetih Ruhu ve İstanbul.....	10
Naciye BEYZA	
Camgöz ve Zebra ile Maymun	12
Raziye SAĞLAM	
Rüyaların Gücü.....	14
Erbay KUCET	
Furkan Allah'a İman Ediyor	16
Sait ÖZER	

İllerimizi Tanıyalım / Rize.....	18
Tarihte İlginç Vakıflar /	
Yaz Günlerinde Soğuk Su Dağıtan Vakıf	20
Nisa ERCİYES	
Bülbül Yuvası.....	22
Mustafa AKGÜN	
Erguvanlar Açarken	24
Erdal KARASU	
Gönenli Mehmet Efendi ile Âma	26
E. Esra ŞAHİN	
Erguvanî Gözlük.....	28
Seda Bayrak DURGUT	
Seneye Yine Geleceğim.....	30
Sibel U. ÖZDEMİR	
İlginç Bilgiler	32

Kırık Kolla Gelen Dostluk

İlkokulu bitirdiğim senenin yaz tatilinde arkadaşlarımla oyunlar oynuyorduk. Oturduğumuz sokaktaki oyun alanları her geçen gün daralıyordu. Oturduğumuz sokaktaki oyun alanlarımız her geçen gün azalıyordu. Önceden çok güzel oyunlar oynadığımız boş arsaya büyük bir bina yapılıyordu. İnşaatın birkaç tarafına levhalar asılmıştı. Bu levhalarda "İnşaat alanına girmek tehlikeli ve yasaktır!" yazıyordu. Bunu okumamıza rağmen, bazen inşaatın içine giriyor, oyunlar oynuyorduk. Oradaki uyarılar sanki bizim için değildi. İnşaatın asık suratlı bekçisinden çok korkuyorduk. Oyunlarımız, en zevkli yerinde, bu bekçi yüzünden yarım kalıyordu. İnşaatın bekçisi elli yaşlarında bir adamdı. Çok sinirliydi. Başındaki kasketinden ve kıyafetinden, köyden şehire yeni geldiği anlaşılıyordu. İnşaatın içindeki bir odada kalıyordu. Bizi inşaat sahasında görür görmez bağıra çağıra gelir, hepimizi kovalardı. Biz de az değildik hani. Hem kendisinden çok korkardık, hem de gizlice yine gelirdik. Demirlerin, kalasların arasında, çimento torbalarının üzerinde oyunumuza devam ederdik.

Birgün zevkli bir oyuna dalmıştık. Oyunun heyecanı bize bekçiyi unutturmuştu. Ben çimento torbalarının üzerine çıktım, bir kahraman edasıyla bağırıyordum;

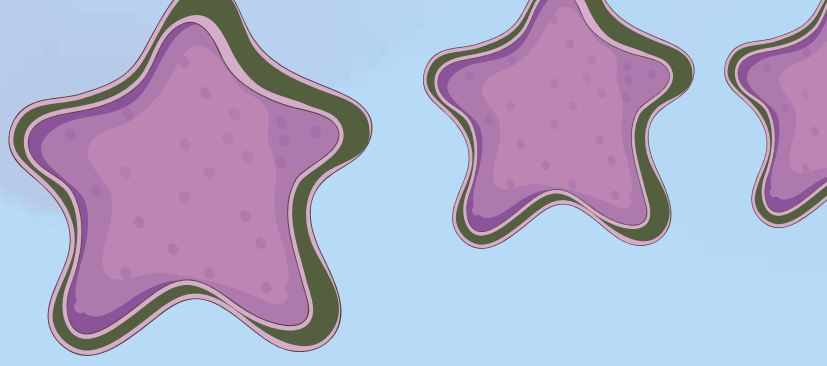
- Bu kale benim! Beni buradan kimse indiremez!..

Benim meydan okumamı duyan arkadaşlar "Şimdi görürsün sen." diyerek torbaların üzerine atıldılar. Beni aşağıya iteklemeye başladılar. Ben, düşmemek için direniyor, onları aşağıya iteklemeye çalışıyordum.

Oyunun en heyecanlı yerindeyken aşağıdaki arkadaşın biri korkuyla bağırdı;

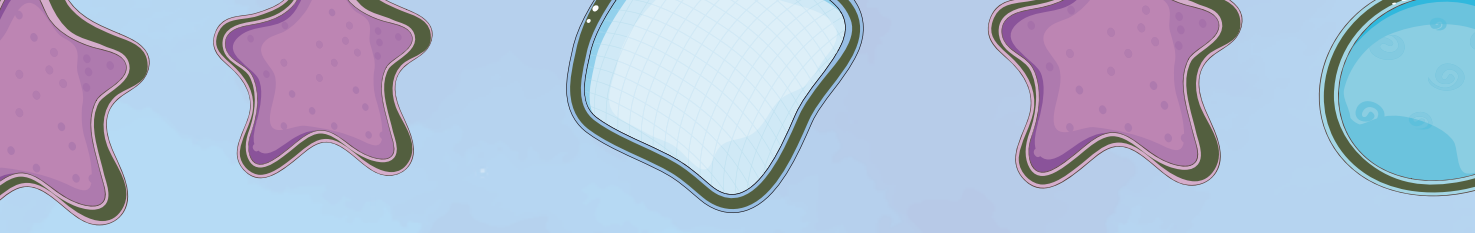
- Kaçın!.. Bekçi geliyor!

Bizde panik başladı. Oyuna iyice dalmış, bekçinin gelebileceğini unutmuştuk. Beklemediğimiz bu ani durum karşısında ne yapacağımızı şaşırmıştık. Özellikle ben. Yüksek bir yerde olduğum için hemen aşağıya atlayamadım. Çimento torbalarının kenarına basarak aşağıya inmeye çalışıyordum ki ayağım kaydı ve yere düştüm. Kolumun üzerine düştüğüm için kolum çok ağrıyordu. Arkadaşlarımdan hepsi kaçmışlardı. Ben yerde kıvranıyor, acıyan kolumu tutuyordum. Bekçi koşarak yanıma kadar geldi. Ben, esaslı bir dayak yerim diye çok korkmuştum. Bekçi Amca'yla göz göze geldik. Onu hiç bu kadar yakından görmemiştim. Bakışlarından benim düşmeme çok üzüldüğü belli oluyordu. O anda bana karşı tarif edilmez bir merhamet duygusu sezdim. Geceleri rüyalarıma giren, kendisinden hep korktuğumuz ve kaçtığımız adam bu muydu? Bakışları o kadar şefkat doluydu ki...

GÜLSÜN İSTANBUL

Bayram tatilinde köye dedemlerin yanına gittik. Köy çok güzeldi. Çiçeklenmiş meyve ağaçları, yeşil çayırların kenarlarında ve ortalarında kocaman bir çiçek buketi gibi görünüyordlardı. Derenin suyu yaz ayına göre biraz daha fazla akıyor, şırıltısı gönüllere huzur veriyordu. Şirin adlı ineğimizin buzağısı olmuş ortalıkta atlaya zıplaya dolaşıyordu. Tüyleri ala bula olan bu buzağıya isim bulmakta gecikmedik. Adına Benekli koyduk.

Benekli ve Taşkın adlı kedimizle oyunlar oynadık. Şirin adlı ineğimizden babaanemle beraber süt sağdık. Annemle beraber sağdığımız sütlerden peynir ve yoğurt yaptık. Her şey güzeldi. Yeni ve farklı şeyler öğrenmek beni mutlu ediyordu. Bir ara meyve bahçelerinde gezerken dedeme;

- Köy çok güzel dedeciğim.

- Evet. Burası çok güzel ama en çok İstanbul'u seviyorum.

- İstanbul'u mu?

- Evet. Çocukken sadece ismini duyar İstanbul'u merak ederdim. Gidenler bu şehri öve öve bitiremezler, onun için "Taşı

toprağı altın." derlerdi. Gerçekten de bu şehrin taşı toprağı altın mıydı? O zaman bu sözün İstanbul'un her karış toprağının değerli, özel, güzel, tarihiyle etkileyici olduğu için söylendiğini anlayamamıştım. Biraz büyüdüğümde çalışmak için İstanbul'a gitmeye karar verdim. İyi ki de gitmişim. Beni İstanbul'un camileri ve dört bir yandan duyulan ezan sesleri karşıladı. Camilerine, Galata Kulesi'ne, tarih kokan çeşmelerine, Kız Kulesi'ne, Yerebatan Sarnıcı'na, saraylarına, Kapalı Çarşısı'na hayran kaldım.

Biraz durduktan sonra;

- İstanbul'daki ilk günüm, gün boyu boğazi, martıları, vapurları, insanları seyretmekle geçti. Dün gibi aklımda.

Dedem İstanbul'u anlatırken orada yaşıyor gibiydi. Gözlerinin içi gülüyordu. Bir ara dilinden şu mısralar dökülüyordu.

Yedi tepeli şehir dünyanın incisinin

Sana rakip bulunmaz, kalbimde birincisin

Peygamberimiz'in müjdesi Fatih'in sevincisin

Sevgi selisin sevgi daima gül İstanbul!

Benim de dileğim daima içindekilerle gülsün İstanbul.

Hamidullah
HALICI

Hayvanları Tanıyalım

Ördekler

Ördekler tıknaz gövdeli, kısa bacaklı ve kısa boyunlu, yassı gagalı, paytak yürüyüşlü, tavuktan daha iri, yabanıl ve evcil türleri bulunan, eti ve yumurtası yenen bir su kuşu türüdür.

Ördekler güzeldir. Çok tatlılar. Genellikle gölde bulunurlar.

Bu harika canlıların mucizevi özelliği iyi birer yüzücü olmalarıdır. Ördeklerin iyi yüzmelerinin nedenlerinden biri, ayak parmaklarının arasındaki ağılardır. Bir ayaklarını geriye ittiklerinde bu ağılar daha fazla su itebilmeleri için genişler. Bu önemli özellik ördek yavrularında doğdukları ilk andan itibaren vardır.

İyi bakıldıkları zaman 8-20 yıl kadar yaşayabilir. Türe göre değişiklik gösterir.

Ördek hem etobur hem otobur hayvanlardır. En çok sevdikleri yemekler balık, böcek, tırtıl, domates, salatalık, yumurta kabuğu gibi şeylerdir.

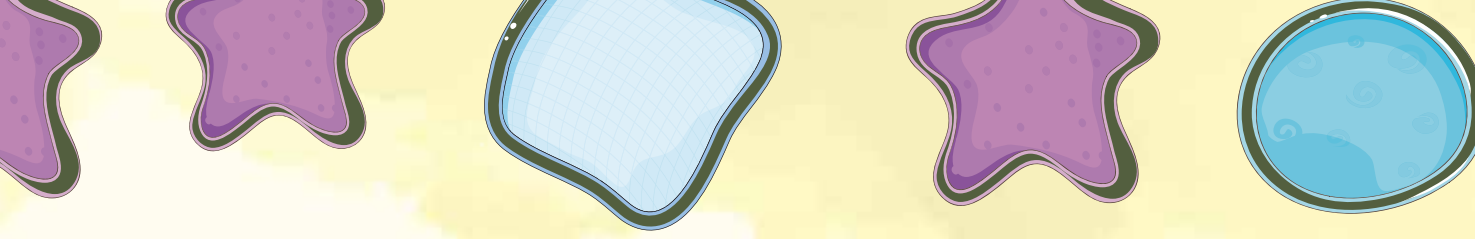
Naciye
BEYZA

Fetih Ruhu ve İstanbul

10

Somuncu Baba Çocuk Dergisi / MAYIS 2024

Fethin kelime anlamı, "açma, yol gösterme, galibiyet ve zafere ulaştırma"dır. Terim anlamı, "Müslümanların ülke veya şehirleri İslâmiyet'e açmaları, İslâm devlet idaresine, İslâm hâkimiyetine almaları" demektir.

Fetih ruhu demek; fetih zihniyeti, fetih anlayışı, fetih niyeti, fetih fikri, fetih inancı, fetih maneviyat kuvveti demek.

İstanbul, tarih boyu pek çok devlet tarafından defalarca kuşatılmıştır. Fatih Sultan Mehmet'e kadar bu kuşatmaların hiçbirisi sonuç vermemiştir. İstanbul'un fethi denildiğinde akla fetih ruhu gelmektedir.

Fatih olabilmek için öncelikle eğitim gerekliydi. Mehmet küçük yaşlardan itibaren devrin en büyük âlimlerinin önünde diz çöküp manevî bir terbiye aldı. Millî ve manevî değerlerle yetişti. Fatih olabilmek için çağın gereksinimleri doğru tespit edilmeliydi. Mehmet öyle yaptı.

İstanbul'un fethi Osmanlı Devleti açısından çok önemliydi. İstanbul'un fethi bir çağı kapatıp bir çağı açmıştır. Peygamber (s.a.v.) müjdesine nail olabilmek için hazırlıklarını yapan Mehmet'in Fatih olmasının destanıdır İstanbul'un fethi.

İslâm dininin adaletinin, din ve vicdan özgürlüğünün bütün insanlığa yansımasıdır İstanbul'un fethi. Peygamber Efendimiz İstanbul'un fethini; "*İstanbul fethedilecektir. Onu fethedecek olan kumandan ne güzel kumandan ve onun ordusu ne güzel ordudur.*" hadisi ile müjdelemiştir. Bu müjdenin

ardından birçok devlet ve hükümdar bu şerefe nail olmaya çalışmış ancak başaramamışlardır. Fatih Sultan Mehmet çocukluğundan itibaren İstanbul'un fethi için çalışmış, gerekirse kendini heba etmeyi göze almıştır. İstanbul'un fethedilmesini sağlayan fetih ruhu, Peygamber (s.a.v.)'in müjdesine nail olmaya çalışma inancı ile beslenmiştir.

İstanbul'un fethi sadece bir şehrin fethedilmesi değildir. Mehmet'i Fatih yapan bir şehrin fethedilmesi değil, binlerce insanın gönlünün fethedilmesidir. Yoksa kolay gerçekleşebilir miydi fetih.

Fatih Sultan Mehmet kuşatma başladığında henüz 21 yaşındaydı. Kararlı, kendine güvenen azimli bir sultandı. 6 Nisan 1453 tarihinde savaş başladı. Osmanlı ordusu 53 gün süren kuşatmanın ardından 29 Mayıs 1453'te İstanbul'u fethetti. İstanbul'un fethi ile Osmanlı Devleti'nin Anadolu ve Rumeli toprakları arasındaki Bizans'ın oluşturduğu tehlike ortadan kalktı. İstanbul, Osmanlı Devleti'nin başkenti yapıldı. 2. Mehmet ülke alan, ülke açan, zafere ulaşan anlamına gelen 'Fatih' ünvanını aldı.

Fetih ruhu; birlik ve beraberlik içerisinde bulunduğu müddetçe hiçbir gücün sindiremeyeceğini göstermiştir. Bu inanç ile yaşadık, bu inançla yaşamaya devam ediyoruz.

Geçmişten getirdiğimiz kültürümüzle yaşadığımız, millî ve manevî değerlerimize sahip çıktığımız müddetçe bu vatan toprağına hiçbir namahrem eli değmeyecektir.

Raziye
SAĞLAM

Camgöz ve Zebra ile Maymun

Sevgili çocuk dostlarım;

Aşağı köyün yakınlarındaki büyük araziye sirk kuruldu. Ömer'le Zeliş de gitmeyi çok istiyorlar. Hafize Teyze;

- Çocuklar sirkler eğlenceli yerler gibi görünse de aslında hayvanlara eziyet edilen yerlerdir. Bugüne kadar sirk gösterilerinde birçok insan ve hayvan zarar gördü. Buna engel olmamız lazım, deyince Uzun Kulak'la ben sirk merak ettik ve koşarak çiftlikten çıktık. Kurulduğu alana gidince, ortada kocaman renkli bir çadır ve onun arkasında hayvanları taşımaya yarayan büyük araçlar gördük. Bunların arasında tuhaf giyimli insanlar telaşla koştururken, bir taraftan da aralarında konuşuyorlardı;

- Eyvah! Zebra ile şakacı maymun yok!

- Her tarafa baktın mı?

- Bir saattir bakmadığım yer kalmadı. Onlar olmadan gösteriye nasıl çıkarım?

Onlar bu şekilde konuşurken biz kimseye görünmeden çadırın içine girdik. İçeride, tavandan aşağı doğru sarkan ip merdivenler, küçük tabureler, uzun kamçılar gibi birçok eşya vardı. Uzun Kulak;

- Camgöz ben hiç hoşlanmadım buradan. Hadi çiftliğe dönelim.

- Ben de. Ne kadar sıkıcı bir görüntüsü var.

- Sence bu zebra ile maymun nereye gitmiş olabilir?

- Hafize Teyze'nin dediği gibiyse, buradan çok uzağa gitmişlerdir.

Çiftliğe döndüğümüzde ahırların tarafın-

da oynarken, garip sesler duyduk. İçeri girdik. Zebra ile maymun saklanmaya çalışıyordu. Uzun Kulak merakla sordu;

- Siz sirkten mi kaçtınız?

Zebra;

- Evet arkadaşlar. Sonunda kaçıp kurtulduk oradan. Maymun;

- Ben ormanda ağaçtan ağaca koşup oynamak isterken, bize her akşam zorla gösteri yaptırıyorlar. Bazen kamçıyla vurdukları bile oluyor. Zebra;

- Bıktık artık. Hiç özgürlüğümüz yok.

İkisinin de hâline çok üzüldük. Az sonra Hafize Teyze'yle çocuklar geldiler. Hafize Teyze;

- Siz kaçıp bize mi sığındınız, diye gülümseyerek şefkatle yaklaştı ve zebranın başını okşadı. Sonra;

- Artık korkmanıza ve üzülmenize gerek yok. Biz bütün köy halkıyla birlikte valiye şikâyetinde bulunduk. Sirk kapatıldı. Sirkteki bütün hayvanlar doğal ortamlarına bırakılacak, dedi.

O anda zebra ile maymunun sevincini görmeliydiniz. Maymun sevinçten hoplayıp zıplayarak çiftlikteki bütün ağaçları dolaştı. Sirk in kapatılmasına biz de onlar kadar sevindik ve bu sevinçle hep birlikte koşup oynadık.

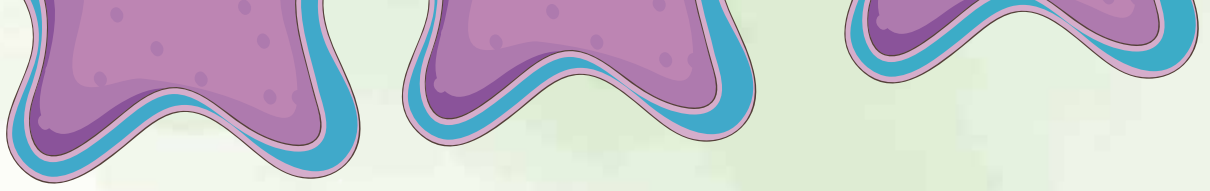
Görüşmek üzere çocuklar, hoşçakalın...

Erbay
Küçet

Rüyaların Gücü

Bir zamanlar, yeşillikler içinde bir bahçeli evde, Yusuf ve Nihan adında iki kardeş yaşırdı. Anneleri sevgi dolu bir öğretmen, babaları ise zeki bir bilgisayar mühendisiydi. Evleri, ağaçlarla ve renkli çiçeklerle çevrili huzurlu bir cennetti. Yusuf, evlerinin bahçesindeki ağaçları sulamayı severken, Nihan, şarkılar söyleyerek babasının diktiği sebzeleri toplar, annesine mutfakta yardım ederdi.

Akşamları ise iki kardeş, iki katlı evlerinin ahşap merdivenlerinde koşuşturarak enerjilerini atar, yorgun düşene kadar eğlenirlerdi. Geceleri yıldızların altında, güven içinde uykuya dalarlardı. Ancak bir gece, her ikisi de aynı rüyayı gördüklerini fark ettiler. Sabah kahvaltıda, annelerine ve babalarına bu olağanüstü deneyimlerini anlattıklarında, herkes büyük bir şaşkınlık yaşadı.

Rüyalarında, uzak diyarlardaki Kudüs'ü ve orada yaşayan çocukları görmüşlerdi. O çocuklarla oyunlar oynamış, onların gülümsemelerine ortak olmuşlardı. Ancak rüyaları, aynı zamanda, bir yerlerde yaşanan acıları da yansıtıyordu. İki kardeş, yatmadan önce okudukları yazılardan ve izledikleri haberlerden etkilenmişlerdi. Bu haberler,

uzaklardaki çocukların yaşadığı zorlukları gözler önüne seriyordu.

Bu olay üzerine, aile bir araya gelerek dünyada barış ve huzurun önemini konuştu. Yusuf ve Nihan, rüyaların gücünü keşfetmişlerdi. Bir rüyanın, insanları nasıl etkileyebileceğini ve hatta onları harekete geçirebileceğini öğrenmişlerdi. Bu tecrübe, onlara uzak diyarlardaki insanlarla bile bir bağ kurabileceklerini gösterdi.

Aile, bu deneyimden ilham alarak, yardıma muhtaç çocuklara yardım etme kararı aldı. Her ay, biriktirdikleri parayla çeşitli yardım kuruluşlarına bağış yapmaya başladılar. Yusuf ve Nihan, kendi elleriyle yazdıkları mektupları ve çizdikleri resimleri de bu yardım paketlerine eklediler, uzaktaki arkadaşlarına sevgi ve umut mesajları gönderdiler.

Zamanla, Yusuf ve Nihan'ın bu küçük ama anlamlı adımları, çevrelerindeki diğer insanları da harekete geçirdi. Komşuları, akrabaları ve arkadaşları da yardım etmeye başladı. İki kardeş, bir rüyanın nasıl gerçek bir değişime yol açabileceğini tüm kalpleriyle hissettiler.

Furkan Allah'a İman Ediyor

FURKAN ALLAH'A İMAN EDİYOR

Kitabın adı: Furkan Allah'a
İman Ediyor

Yazar: Hasibe Uyarel

Yayınevi: Mevsimler Çocuk

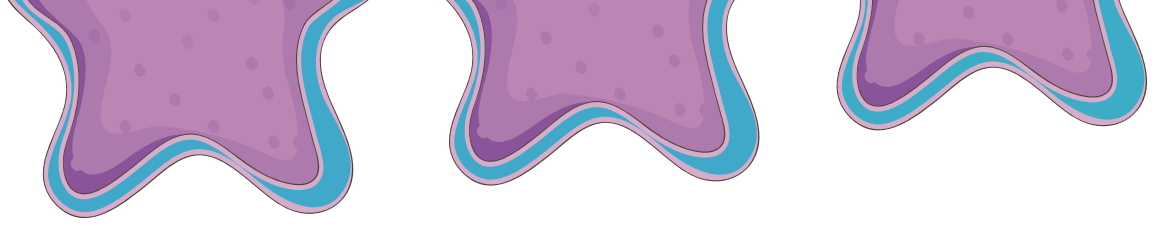
Yayın yeri ve yılı:
İstanbul/2024

Sayfa sayısı: 48

Yaş aralığı: 8+

İşlenen konular: Allah'a,
Meleklerle, Kitaplara,
Peygamberlere, Ahirete,
Kaza ve Kadere İnanmak.

Haydi çocuklar kitabımıza geçmeden önce imanın şartlarını bir hatırlayalım; Allah'a inanmak, meleklerle inanmak, kitaplara inanmak, peygamberler inanmak, ahirete inanmak, kazaya ve kadere inanmak.

Evet sevgili çocuklar, bugünkü kitabımızda Furkan arkadaşımızla birlikte olacağız; onun Allah'ı, Melekleri, Kitapları, Peygamberleri tanımada, Ahirete, Kaza ve Kadere inanmasında yaşadıklarına şahit olacağız.

Kitabımızın birinci bölümü Allah'a inanmak: Baharın gelmesi Furkan'ı heyecanlandırır. Özellikle de annesi Tuba Hanım'ın piknik sürprizi onu daha da mutlu eder. Furkan güzel bir kahvaltıdan sonra ailece yürüyüşe çıkar. Baharla birlikte çiçeklerle süslenen ağaçlar özellikle de küçük bir kayısı ağacı Furkan'ın dikkatini çeker. Elbette bu ağaçları süsleyen biri vardır. Sadece ağaçları değil her şeyi yaratan, her şeyin sahibi vardır; Allah. Furkan, ailesiyle yaptığı bu gezide Allah'ı tanır.

Kitabımızın ikinci bölümü Meleklerle inanmak: Yorucu pikniğin ardından Furkan ve kardeşi Selim güzel bir banyo yapar; banyonun ardından da uyumak için odalarına giderler. Furkan'ın aklı piknikteki küçük kayısı ağacında kalmıştır. Tuba Hanım Furkan' dünyadaki her şeyin ve tabii ki küçük kayısı ağacının gece gündüz Allah'a dua ettiğini, Allah'ın da melekleri aracılığıyla kendisine dua edenleri korduğunu söyler. Furkan annesine niçin Melekleri göremiyoruz, diye sorar. Tuba Hanım insanların Melekleri göremeyeceğini ancak yaptıkları iyiliklerle onları hissedebileceklerini söyler. Böylece Furkan, Melekleri de tanır.

Kitabımızın üçüncü bölümü Kitaplara inanmak: Furkan kardeşi Selim'le oyun oynarken kapı çalar ve bir koli gelir. Kolide Furkan için kitaplar vardır. Bunlardan bir tanesi çok özeldir. O Kur'an-ı Kerim'dir. Furkan annesinden biraz Kur'an okumasını ister. Annesi de okur. Furkan bir an önce Kur'an okumayı öğrenmek ister zira o kitap Allah'ın keliması, bize söylediği sözleridir.

Kitabımızın dördüncü bölümü Peygamberlere inanmak: Günlerden cumadır ve Furkan ve Selim güzelce banyo yapar ve temiz kıyafetlerini giyer çünkü Hz. Muhammed (s.a.v.)'de öyle yapardı. Daha sonra Furkan babası Ömer Bey'le camiye gider ve yolda Peygamberimiz için salâvat getirir.

Kitabımızın beşinci bölümü Ahirete inanmak: Furkan, evlerinin bahçesinde minik bir kaplumbağa bulur. Kaplumbağa yaralıdır. Furkan ve babası kaplumbağayı tedavi etmeye çalışır ancak kaplumbağa ölür. Furkan buna çok üzülür. Annesi ona üzülmemesini çünkü insanların ahrette sevdikleriyle tekrar bir araya geleceklerini söyler.

Kitabımızın altıncı bölümü Peygamberlere inanmak: Aradan zaman geçmiş ve minik kayısı ağacı onlara sarı ve sulu kayısılarından vermiştir. Ömer Bey, Furkan'a yaşadıklarının yani baharın gelmesinin, ağaçların çiçek açıp meyve vermesinin, küçük kaplumbağanın ölümünün kısaca yaşadığımız her şeyin kader olduğunu anlatır.

Daha çok şey öğrenmek için Furkan Allah'a İman Ediyor sizi bekliyor. İyi okumalar...

RİZE

İllerimizi Tanıyalım

Ağaran Şelalesi:

Bir tabiat harikası olan Ağaran Şelalesi, Kaçkar Dağları'nın kar sularından beslenen el değmiş güzelliğiyle görülme-ye değer.

Kaçkar Dağları Milli Parkı:

Palovit Şelalesi gibi onlarca güzelliğe ev sahipliği yapan ve 51.000 hektardan daha büyük bir yeşil alanı kapsayan Kaçkar Dağları Milli Parkı, Türkiye'nin en yüksek 5. dağı ve dünyada ekolojik olarak korunması gereken 200 yerden biri seçilen Kaçkar Dağları'nda devasa bir alana yayılıyor.

Rize Mıhlaması:

Rize ve çevresinde yüzyıllardır bilinen yöresel bir lezzettir. Bu yemeğin yapımında ise yöre halkının kendine özgü tereyağı ve peyniri kullanılmaktadır.

“Rize, dik yamaçlı vadileri, doruklara ulaşılabilir dağları, buzul gölleri, zümrüt yeşili yaylaları, şelaleleri, tarihi kemer köprüleri ve kaleleri, coşkun akan dereleri ile çok özel bir turizm beldesidir.”

Haremtepe/Çeçeva Köyü:

Sessiz ve huzurlu Karadeniz köylerinden biri olan Çeçeva Köyü, Rize'nin ünlü çay tarlalarının panoramik manzalarını sunan, engebeli dağ etekleri boyunca uzanan yemyeşil çay tarlalarının gezilebileceği Haremtepe'de organik ürünlerle hazırlanan köy kahvaltıları ve Rize çayları eşliğinde yılın bütün yorgunluğu atabilir.

Ayder Yaylası:

Sadece Rize'nin değil Türkiye'nin de ünlü yaylalarından biri olan Ayder Yaylası, Türkiye'nin en yüksek 4. dağı olan Kaçkar Dağları eteklerinde, 1300 metre yükseklikte. Ülkemizin turizm olanakları bakımından en gelişmiş yaylalarından olan Ayder Yaylası'nda şifalı sularında hem yorgunluk atıp hem de şifa bulabileceğin kaplıcaları da bulunmaktadır.

Anzer Yaylası:

Yayla, şifalı olduğuna inanılan her derde deva Anzer balı ve büyüleyici doğal güzelliğiyle şehrin en çok ziyaret edilen yaylalarından biri. Arıcılığın yaygın olarak yapıldığı yayla, rengârenk çiçekleri ve onlarca çeşit endemik bitkisiyle Rize'nin en renkli yaylası konumunda.

“Ardeşen, Çamlıhemşin, Çayeli, Der pazarı, Fındıklı, Güneysu, Hemşin, İkizdere, İyidere, Kalkandere ve Pazar olmak üzere Rize ilimizin on bir tane ilçesi vardır.”

Nisa
ERCIYES

Yaz Günlerinde Soğuk Su Dağıtan Vakıf

20

Somuncu Baba Çocuk Dergisi | MAYIS 2024

Vakfın Adı: Ataullah Efendi bin Semseddin Vakfı

Kurucunun Lakabı: Hoca-yı Sultani

Kurulduğu Yer: İstanbul

Kuruluş Tarihi: 979 H. (1571 M.)

Ataullah Efendi, ünlü Şeyhülislâm Ebussuud Efendi'nin talebesiydi...

Ayrıca Sultan II. Selim'e, Manisa'da şehzadeliliği sırasında hocalık yaptığı için kendisine "Hâce-i Sultani" yani "Sultanın Hocası" deniliyordu. Ömrü millete hizmetle geçmişti.

Şimdi ise hasta döşeginde ölümü bekliyordu... Yanındakilere zor duyulacak bir sesle son hatırlatmasını yapmaktaydı;

- Vasiyetim yazılıdır. Yerine getirilmesini arzu ederim.

- Merak etmeyin efendim.

- Vakfımızın su dağıtma işi aman ihmal edilmesin! Sıcakta buz unutulmasın! Çünkü insanlara su dağıtmak çok sevaptır... Dua almaya vesile olur...

Sonra gözleri doldu... Hıçkırıyordu ama bembeyaz sakalından aşağı süzülen damla-

lara hâkim olamıyordu...

Bir iki cümle daha mırıldandı Ataullah Efendi;

- Hocam Ebussuud Efendi'den duymuştum... Buyurmuşlardı ki, "Bir zaman gelecek bir bardak suyu bile insanlara parayla satacaklar..." O günlere kalmayalım diye dua ettim hep...

O zamanın insanları bu sözlere elbette hayret etmişti. Allah'ın suyu parayla satılır mıydı? Kim su için para isteyebilirdi bir samsaştan?

Ve bu mübarek zatın vasiyetinde, vakfının su ile ilgili kısmında şu ifadeler yer alıyordu:

"... Söz konusu yere bir sebil yapıla. Burada yaz mevsiminde buzlu veya karlı soğuk su bulundurula. Gelen geçen her susuza vakfın aldığı bardaklarla Allah rızası için ikram edile..."

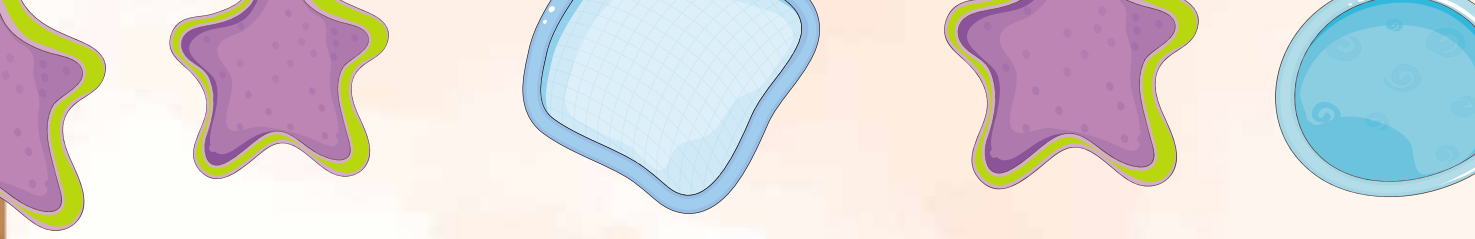
Mustafa
AKGÜN

Bülbül Yuvası

22

Somuncu Baba Çocuk Dergisi | MAYIS 2024

Çocuk bahçeye doğru yürüdü. Açılmış birçok gonca güller gördü bahçede.

Kırmızı, beyaz, sarı, pembe birçok gül vardı burada. Güller o kadar coşkundu ki adeta bahçeden dışarı taşmak istiyorlardı.

Bu sırada çocuk güllerden birinin dalında bir bülbül gördü. Yuvası vardı bülbülün gül dalında. Ötüyor, şakıyor tatlı tatlı nağmeler yağıdırıyordu yuvasında. Çocuk bülbülün şakımasını bir süre dinledi. Anlamasa da bülbülün dilini, nağmeleri dinledi dinledi. Çocuk çok sevdi, çok duygulandı. Bülbülün nağmeleri çok duygulandırıcıydı. Kapattı gözlerini bülbülü biraz öyle dinledi. Bülbülü dinlemekten kendini alamadı.

Neden sonra bülbüle yöneldi. Yuvasında bülbülün yavruları vardı. Masum sesleriyle cıvıdayıp duruyordu bülbül yavruları.

Yavrular yuvada hep cıvıdayıp duruyorlardı.

Bülbül çılgın çılgın ötmeye devam ediyordu. İnsanı ne kadar da duygulandırıyordu bülbülün ötüşü.

Bir an bülbül yuvasından uçtu gitti.

Körpecik yavrularına yem getirmeliydi. Çünkü yavruları açtı. Çocuk, olanları anlayamamıştı.

Aklını bir soru almıştı. "Bülbül acaba ne yapacak?" diye düşünüyordu.

Bir zaman sonra bülbülcük yuvasına dön-

dü. Ağzında yemlerle yavrularının yanına kondu. Çocuk bülbülün neden gittiğini anlamıştı.

Getirdiği yemleri yavrularının ağızlarına koydu bülbül.

Yavrular yemleri zevkle yediler. Yemleri yerken cıvıltıları daha da duygulandırıcıydı.

Yavrular yemleri yedikten sonra annelerine daha bir yaklaştılar.

Cıvıltılarıyla sanki "Annemiz teşekkür ederiz." diyorlardı.

Çocuk gördükleriyle çok sevinmişti. Çok hoşlanmıştı

Kendini güzel bir düşte sanıyordu. Rüya-dan uyanmak istemiyor, onun için sessiz ve hareketsiz duruyordu.

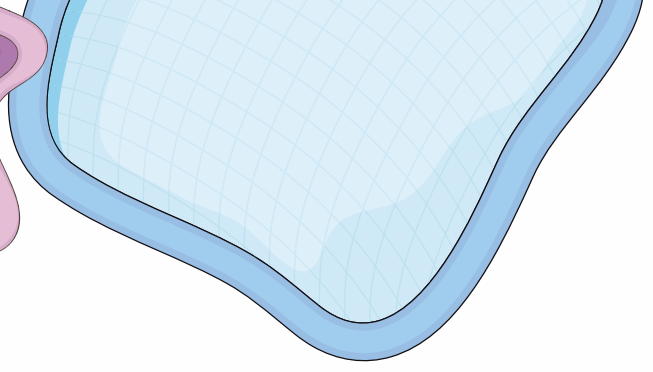
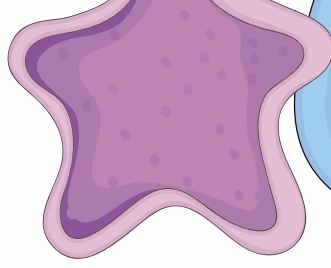
Gülün dalındaki bülbül yuvası çocuğu çok duygulandırmıştı.

Bülbül ve yavruları kendi hallerinde ne kadar mutlu ve sevinçli görünüyorlardı.

Açılmakta olan gül goncalarından ikisi de uzanmış bülbül yuvasını sarmıştı.

Bülbülün nağmeleri çocuğun kulaklarını okşuyordu. Sonra da gönlünde yankılanıp duruyordu. Gönlünün tamamını nağmeler sarmıştı.

Nağmelerin sarmasından da öte bülbül çocuğun gönlüne yuva yapmıştı.

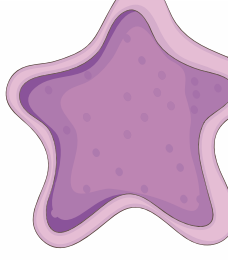
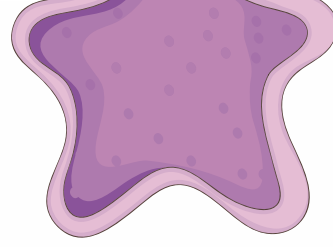
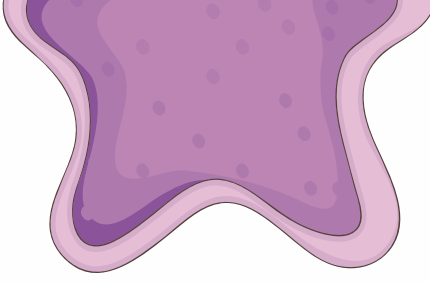

Erguvanlar Acarken

24

Somuncu Baba Çocuk Dergisi | MAYIS 2024

Soğuk, karlı, yağışlı geçen kış günlerinin ardından baharın müjdecisidir çiçekler. Havaların ısınması ile tarlalarda birdenbire bitiveren, ömrü kısa, güzelliği ömre bedel papatyalar, kopardmaya kıyamadığımız, küçücük bir esinti ile yaprakları dağlıveren narin gelincikler, yurdumuzun birçok yöresinde görebileceğimiz doğal lale tarlaları, lavantalar, mimozalar ve daha niceleri... İçlerinde en anlamlısı, üzerine şiirler yazılmış, hikâyeler anlatılmış, medeniyetlerin simgesi olmuş erguvanlar... Ne pembedir ne mor, ikisi arasında bir renktedir, yaprakları çıkmadan çiçek açar, ilkbahara güzellik katar, yaz aylarını müjdeler. Yurdumuzun birçok bölgesinde görülse de, İstanbul'un simgesidir. Bu güzel şehrin kıymetli tarihi değerlerini süsler. Boğaz'ın iki yakasını kaplar. Her ilkbahar bu şehrin insanları erguvanları görmek, yazı karşılamak için coşkuyla Boğaz'a akın eder.

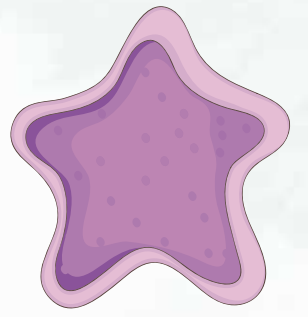
Erguvan ağacının hikâyesi Osmanlı, Roma-Bizans, Yunan Dönemi'ne kadar uzanır. Elde edilmesien zor renk olan ve en eski kutsal kitaplardaki hikâyelerde sözü edilen erguvan çiçeği moru, yüzyıllar boyunca peygamberlerin, kralların, kraliçelerin, imparator ve imparatoriçelerin rengi olmuştur. Uğuruna inanılmış, kıyafetler bu renkten seçilmiştir.

Erguvan çiçeği ve rengi hakkında sayısız hikâyeler anlatılmış, nesilden nesile aktarılmıştır. Bizans İmparatorluğu'nun sonunu getiren İstanbul'un fethinin ardından Fatih Sultan Mehmet'in Bizans İmparatoru'nu aradığını, kendi askerleri ile birlikte savaşarak ölen Konstantin'in cesedinin binlerce ölü Bizans askerinin arasından erguvan renkli çizmeleri sayesinde fark edildiğini anlatır tarihçiler.

Erguvan çiçekleri yüzyıllar boyu Bursa şehrinin de simgesi olmuştur. Osmanlı Sultanı Yıldırım Bayezid'in damadı Anadolu erenlerinden Emir Sultan'ın her yıl erguvan açma mevsiminde Bursa'da müritleri buluşması nedeniyle 14. yüzyıldan itibaren yapılan erguvan şenlikleri gelenek olarak sürdürülmektedir. Yazmakla bitmeyecek kadar çok hikâyeleri vardır erguvan çiçeklerinin.

Erguvan; eşsiz rengi, kokusu, güzelliği ile gözlere hitap etmesinin yanı sıra yüzyıllar boyu toplumların ve onların kültürlerinin parçası olmuştur.

Dünyamızı süsleyen, hem gözlerimize hem de gönüllerimize taht kurmuş bu güzellikleri korumak ve nesiller boyu yaşatmak en öncelikli görevimiz olmalıdır.

Gönenli Mehmet Efendi ile Âmâ

Şairlere ilham olan, her karış tarih ko-
kan boynunda gerdanlığıyla şehirleri kıs-
kandıran güzel İstanbul... Peygamberimiz'in
övgüsüne mazhar olan Sultan Fatih'in bize
emaneti İstanbul'un tarihî değerleri olduğu
gibi manevî değerleri de saymakla bitmez.
İnsanlığa rehber olan, gariplerin düşkünlerin
elinden tutan, İslâm'ın sancaktarlığını yapan
Allah dostları, İstanbul'un temel taşlarıdır ve
gerçek sahipleridir.

İşte onlardan biri...

Rivayet odur ki; Gönenli Mehmet Efendi,
Sultan Ahmet Camii'ne tayin edilince çevreyi
incelemiş. Fakir ve düşkün kimseleri bulup
ilgilenmek istemiş. O civarda oturan âmâ
(kör) bir kimseyi tespit edip ziyaretine gitmiş.

- Efendim, ben Sultan Ahmet Camii'ne
imam geldim. Hem sizi ziyaret etmek hem
de üzerime düşen bir görev varsa onu yerine

getirmek isterim, demiş.

Âmâ adam;

- Allah razı olsun, hoş geldiniz, diyerek buyur etmiş. Hocaefendi ile aralarında şu konuşma geçmiş:

- Maaşınız falan var mı?

- Hayır, yok.

- Peki, başka yerden geliriniz falan?

- Hayır, herhangi bir gelirim yok!

- Peki, neyle geçiniyorsunuz, diye sorunca âmâ öfkelenmiş:

- Bundan size ne efendi? Bir de imamsınız. Rızık kimden gelir hoca? Gidebilirsiniz, demiş.

Hocaefendi çıkmak zorunda kalmış. Lâkin o gece gözüne uyku girmemiş. Ertesi gün sabah yine gitmiş ve kapıyı çalmış. Âmâ (kör) adam içeriden;

- Kimsin, diye seslenmiş.

- Dün kovduğun yüz­süz imam, cevabını vermiş hoca efendi.

Âmâ adam kapıyı açmış;

- Gene neye geldin, diye söylenmiş.

- Hiç efendim, ziyaretinize geldim. Beni bin defa kovsanız da yine geleceğim, demiş hoca efendi. Âmâ adam;

- Adın ne senin, ne derler sana, demiş.

Hocaefendi:

- Adım Mehmet Öğütçü, efendim. Gönenli

Hoca diye tanırlar beni, diye karşılık vermiş. Âmâ adam bunu duyunca;

- Buyur gir içeri, konuşalım, diyerek içeriye buyur etmiş. Hocaefendi içeri girince âmâ adam:

- Kusura bakma hoca, dün kalbini kırdım. Hakkını helal et demiş ve işin sırrını şöyle anlatmış:

- Ben her gün sabah namazını kıldıktan sonra, "Ya Rabbi! Tüm güzellik senindir, nimet ve her şey senindir. Eğer rızıkım gökte ise, yere indir. Yerde ise, çıkar. Uzakta ise yaklaştır. Haram ise, helâl et. Dar ise, genişlet ve elime ilet." diye dua ederim. Sonra ellerimi yüzüme sürer sürmez, biri gelir sağ dizime vurur. "Aç elini!" der. O günkü ihtiyacımı verir gider. Bu her gün böyle devam eder.

Hocaefendi onu hayretle dinlerken âmâ adam sözlerine şöyle devam etmiş:

- Aynı zat bugün de geldi ve sağ dizime vurarak benim kısmetimi verdikten sonra, sol dizime vurarak, "Bunu da Gönenli Mehmed Efendi'ye ver." dedi. Al kısmetini!

Büyük âlim, fakirlerin ve talebelerin mânevî babası Gönenli Hocaefendi, "İlâhî ya Rabbi! Hikmetinden sual olunmaz." diyerek içli içli ağlamaya başlamış.

Sevgili arkadaşlar, tarihimizi iyi bilmeliyiz. Millî ve manevî kahramanlarımızı iyi tanımalı ve onları örnek almalıyız.

Şunu unutmayalım ki, tarihi ile bağlarını koparan milletler, yok olmaya mahkûmdur. Kalın sağlıcakla...

Seda
Bayrak
DURGUT

Erguvanî Gözlük

Uzun zamandır annesini izliyordu çocuk. Annesi, gözlüğünü yakına bakarken çıkarıp uzağa bakarken takıyordu. "Anne, niye uzağa bakarken gözlük takıyorsun?" diye dayanamayıp soruverdi bir gün. "Uzağı iyi göremiyorum canım, bu gözlük göremediklerimi görmemi sağlıyor." dedi.

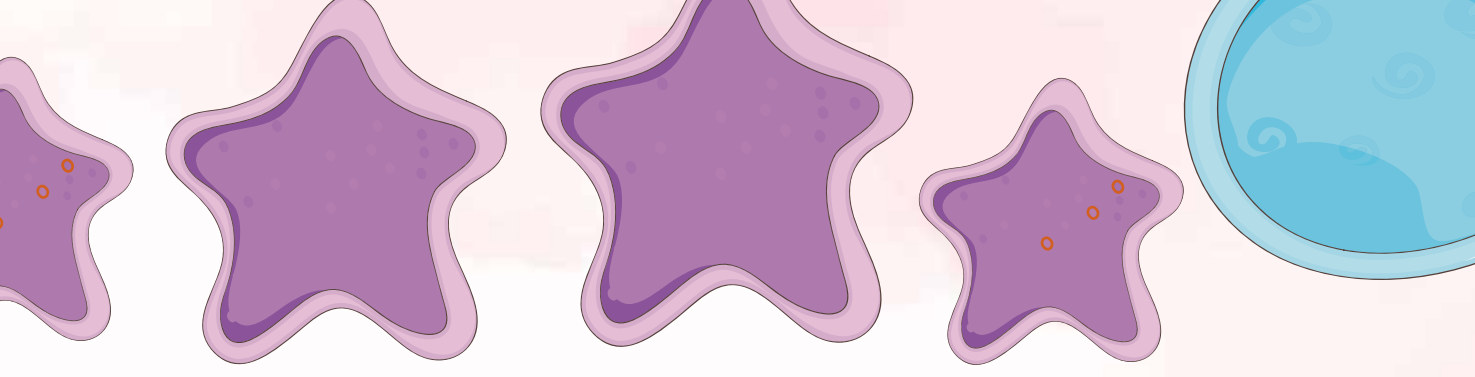
Düşündü çocuk. Uzakları yaklaştırıp iyi görmemizi sağlayan gözlük varsa belki uzaktaki sevdiklerimizi yaklaştırabilen bir gözlük de olurdu. Olmaz mıydı, neden olmasındı?

Çıktı sokaklara, gözlükçüleri dolaştı çocuk. Annesine bir şey söylemedi.

28

Somuncu Baba Çocuk Dergisi | MAYIS 2024

Sokaklara çıkar gezerdi her gün. Bilmediği yerleri öğrenir, koklamadığı çiçekleri koklar, başını okşamadığı kedi varsa hepsinin başını teker teker okşardı...

Gözlükçülerin hiçbirinde uzaktaki sevdiklerimizi yaklaştırabilen gözlük bulamadı. Hatta böyle bir gözlüğü hiçbir yerde bulamayacağını söyleyerek güldü bazı gözlükçüler. Çocuk biraz üzüldü. Belki birazdan biraz fazla.

Bir ağacın altına oturdu. Yorulmuştu. Yürümekten değil. Özlemekten. Kafasını kaldırdı. Ağacın rengi gözlerini kamaştırdı. Nisan gelmiş, erguvanlar açmıştı.

"Keşke senin güzel çiçeklerin gibi güzel olsa her şey." dedi kafasını yere indirerek.

"Bazen ararsın ve bulamazsın. Bazen de aramaktan yorulduğunda bulursun." dedi

bir ses. Çocuk etrafa baktı. Ses kesilince ağacın dallarından aşağıya erguvan rengi bir gözlük düştü çocuğun önüne. Eline almaya korktu önce. Ama merak korkudan ağırdı. Ne güzel...

Gözlüğü gözüne taktı. Babası gözlerinin önündeydi. Yıllardır görmediği. Kokusunu özlediği. Omuzunda gezdiği. Gözlüğü çıkardı. Gözleri ıslaktı. Etrafa baktı. Erguvanın dalları ıslaktı. Gözlüğü taktı. Gülümsedi. "Seni çok seviyorum." dedi.

Caddenin karşısına geçti. İstanbul'daki en sevdiği caminin önündeydi. Bahçesinde gezdi. İçeri girdi. Gözlüğü bir kenara bıraktı. Ellerini açtı. Duaya başladı.

Gözlük o caminin içinde kaldı. Kim bilir belki bir gün, aramaktan yorulan birinin karşısına çıkardı.

Sibel U.
ÖZDEMİR

Seneye Yine Geleceğim

Ankara'dan teyzemin kızı geldi. Bir an önce denizi görmek için sabırsızlanıyordu. Abim "Tamam o zaman Arzum, yarın Boğaz'da bir-tur yaparız." deyince sevinçten havalara uçtu. Annem ve babam da abimin fikrini onayladılar. Abim turist rehberi. Bizi en güzel şekilde gezdireceğinden, bilgilendireceğinden eminiz ancak yine de sabahı zor ettik. Nihayet vapurdayız. Karşıdan bize gülümseyen Galata Kulesi'ne tebessüm ediyoruz.

"Yarın da Galata Kulesi'ne gelem mi Umut Abi?" diye soruyor Arzum; "Neden olmasın."

"Teşekkür ederim." diyerek gülümsüyor Arzum. Vapur düdüğünü duymamızla hareket etmemiz bir oluyor. Vapurun yan tarafında oturuyoruz. Deniz köpük köpük. Martılar peşimiz sıra kanat çırpıyor. Güneş'in parıldayan ışıkları tatlı tatlı yüzümüzü okşuyor. Mutluyuz.

Abim, "Gezimiz yaklaşık bir saat on beş dakika sürecek. Hazır mısınız kızlar Boğaziçi'nin bizlere sunduğu tarihî binaları, Boğaz köprülerini, sarayları, hisarları, koruları, yalıları görmeye?" diye soruyor. İkimiz de aynı anda "Evet." diyoruz.

"O zaman fotoğraf makinelerinizi hazırlayın. Çok güzel kareler yakalayacağınızdan eminim."

Deklanşöre basıyor, fotoğraflar çekiyorduk. Abim Topkapı Sarayı'nı işaret ederek "Hangi padişah tarafından yaptırıldığını biliyor musunuz kızlar?" diye sordu.

"Biliyorum. Fatih Sultan Mehmet tarafından yaptırılmıştır." dedi Arzum.

"Doğru. Osmanlı İmparatorluğu'nun altı yüz yıllık tarihinin dört yüz yılı boyunca devletin idare merkezi olarak kullanılmıştır."

"Osmanlı padişahları bu sarayda yaşamışlar. O zamanlar dört bine yakın insana ev

sahipliği yapmış." deyince abimden aferini kapıyorum. Vapurumuz köpüklerin içinde yol almaya devam ediyor.

"Dolmabahçe Sarayı değil mi?" diye sorarken parmağıyla binayı gösteriyor Arzum.

"Ta kendisi."

"Fotoğraflarından bile daha güzelmış."

"Öyledir. Sultan Abdülmecid tarafından yaptırılmıştır. Günümüzde müze olarak kullanılmaktadır. Vaktimiz olursa ziyaret ederiz." Abim anlatmaya devam ediyor;

"Çırağan Sarayı... Bakın ilk yapılan köprü Boğaziçi Köprüsü, inci gerdanlık da denir." Bir taraftan abimin anlattıklarını dinliyor, diğer yandan fotoğraf çekiyoruz.

"Rumeli Hisarı... Fatih Sultan Mehmet Köprüsü ve Anadolu Hisarı."

Vapurumuz Anadolu Hisarı'na demir atıyor. Bir saat kadar burada vakit geçireceğiz. Acıktık. Balık ekmek alarak karnımızı doyurduk. Kâğıt helva arasındaki dondurmalarımızı yerken çevreyi dolaştık. Zaman çabuk geçti ve kendimizi vapurda bulduk. Bize rehavet çöktü ama abim anlatmaya devam etti. Kuleli Askerî Lisesi, Beylerbeyi Sarayı, Kız Kulesi..." Arzum hayran hayran Kız Kulesi'ni seyrediyordu.

"Anlaşıldı Kız Kulesi'ne de geleceğiz." dedim.

"Sahi mi Firuze?" derken gözleri sevinçten ışıldıyordu kuzenimin.

Vapur gezimizden sonra planladığımız yerleri de gezdik. İstanbul'dan ayrılmak zordu Arzum için fakat Başkent'e dönme vakti gelmişti. O da bizi Ankara'ya davet etti ve "Seneye yine geleceğim." diyerek trene bindi. Gözlerimiz nemliydi. El sallayarak uğurladık onu "Mutlaka bekliyoruz." cümlesi eşliğinde.

Postlarımızdan ilginç Bilgiler

DİKENLİ ÇALI ENGEREĞİ: ORTA AFRIKA'DA YAŞARLAR VE BOYLARI NEREDEYSE 1 METREDİR. BÜYÜK GÖZLERİ VARDIR VE ÇIKINTILI PULLARI İLE ÜNLÜDÜRLER. ZEHİRLİ TÜRLERDENDİR.

MOR HİNT KURBAĞASI: EN ÇİRKİN KURBAĞALARDAN BİRİDİR VE DOMUZ BURUNLU OLARAK DA BİLİNİRLER. OLDUKÇA ŞİŞKİN GÖRÜNÜRLER VE 7 CM KADAR BOYUNDADIRLAR.

DİKENLİ MOLOK: 15 CM BOYUNDADIR VE ZARARSIZ BİR SÜRÜNGENDİR. KARINCA İLE BESLENİRLER VE DURUMA GÖRE RENK DEĞİŞTİREBİLİRLER. SICAKTAN KORUNMAK İÇİN DE KUMA GÖMÜLÜRLER.

YILAN BAŞLI GÜVE: OLDUKÇA İLGİNÇ BİR GÖRÜNÜMÜ BULUNAN TIRTILIN, KANATLANMADAN ÖNCEKİ HALİDİR. KENDİNİ KORUMAK İÇİN YILAN TAKLİDİ YAPTIĞI BİLİNİR.

Anne Gibi

*Bir evladın kokusunu,
Bilen olmaz anne gibi.
Baldan tatlı uykusunu,
Bölen olmaz anne gibi.*

*Huzur verir nurlu yüzü,
Bahara döndürür güzü.
Çocuk kalan gönlümüzü,
Alan olmaz anne gibi.*

*Görse bile yüz yaşını,
'Kuzum' der, okşar başını.
Ağlayınca gözyaşını,
Silen olmaz anne gibi.*

*Gitmeden bil değerini,
Kimse doldurmaz yerini.
Büryân olmuş ciğerini,
Delen olmaz anne gibi.*

*Ayağının altı cennet,
Hürmet eden bulur devlet.
Gül saçarak demet demet
Gülen olmaz anne gibi.*

*Bu fâniden geçtiğinde,
Öksüz koyup göçtüğünde,
Şol cennete uçtuğunda,
Gelen olmaz anne gibi.*

Ahmet Sami BENLİ

“Dünyada her hayrın, her iyiliğin esası Allah 'ı tanımak, O'na ibadet, O'nun gösterdiği yoldan gitmek ve oradan hiç sapmamaktır. Bütün faziletler buna dayanır, bütün güzellikler buradan başlar. Dünya ve ahiret saadeti hep bununla kaimdir. Her türlü fesadın, sapıklığın esası da şirktir, imansızlıktır. Bunu böylece bilmeli, Allah'ın birliğinde zerre kadar şek ve şüpheyeye düşmemeli, mahkûkâtından hiç birini O'na şirk koşturmalı, denk tutmamalı, O'na, emrettiği gibi ibadet etmeli, duayı, niyazı yalnız O'na yapmalı.”

Es-Seyyid Osman Hulûsi Efendi (k.s.)

